

ОПАШАТАТА ЗВЕЗДА.

Бѣла коледна нощъ. Затрупано отъ дълбокия снѣгъ, селото не може да поеме дѣхъ. Спятъ полянитѣ и нивята. Тамъ нѣма жива душа. Само дърветата шетатъ по партината и нѣщо си хортуватъ.

Предъ куната на Света Богородица мъждука кандилото. Треперлива свѣтлина кже бѣлосанитѣ стени, менцитѣ, камината. Овехтѣлата куна лъщи. На дървено одърче, завити презглава, лежатъ дветѣ братчета Итко и Коци. Чернитѣ имъ очички свѣтятъ като вжгленчета. Дѣдо имъ открехна вратата на собичката да ги нагледа:

— Заспах ли моитѣ пилета?

— Не сме! — звъннаха две гласчета.

— Ха спете, че ей сега ще гръмне камбаната. А като гръмне камбаната, тогава да знаете, че се е родило Исусчето. Погледнете вие двенкитѣ презъ жамчето да видите какво има на небето.

— Какво, дѣдо?

— Една опашата звезда. Тя ако мине надъ нашия харманъ, опашката ѝ ще опари листницата и ще превали къмъ Балкана.

Дѣдото седна на одърчето до дветѣ деца и имъ захортува тихичко:

— Тая нощъ е благословена. Да видите навънъ какъвъ е дълбокъ снѣгътъ и колко е студено. Тежко и горко на онзи, който нѣма огънь. Едно време дѣдо Господъ като ходѣлъ по земята, миналъ презъ нашето село. Било посрѣдъ зима. Студъ и скрежъ. Влѣзълъ той въ селото, посинѣлъ отъ студъ. Зъзнѣлъ на сивото си магаренце. Почукалъ на една порта. Излѣзло едно бѣлобrado дѣдо. Попиталъ го: